

Sygn. akt I C 401/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...)w W. w pozwie przeciwko S. K. domagał się zapłaty kwoty 6.122,27 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.780,67 złotych od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym (...) Bankiem S.A. w dniu 26 sierpnia 2008 roku umowy kredytowej o nr (...). Pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty pozwana nie wywiązała się z warunków umowy. W dniu 2 lutego 2018 roku wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Na zobowiązanie S. K. składa się kwota 5.780,67 złotych tytułem zaległego kapitału i należnych odsetek wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz 341,60 złotych tytułem kosztów dochodzenia zaległej należności (koszty upomnień i wezwań).

Pozwana S. K. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swoje nieobecności oraz nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwana S. K. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy i nie wypowiedziała się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. W sytuacji gdy wierzytelność została stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności również powinien być pismem stwierdzony (art. 511 k.c.)

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanej wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości.

Powód, mimo że w uzasadnieniu pozwu powołał się na umowę przelewu wierzytelności jaką zawarć miał z (...) Bankiem S.A. w dniu 2 lutego 2018 roku i na podstawie której nabyć miał wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem, nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności. Brak jest więc obecnie jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności, jak również danych konkretyzujących przedmiot tej umowy. Nie sposób uznać, aby pismo z dnia 20 lutego 2018 roku zatytułowane „zawiadomienie o zmianie wierzyciela” mogło skutecznie zastąpić umowę przelewu wierzytelności. Powód nie udowodnił więc, a to na nim zgodnie z przepisem art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, ani faktu nabycia wierzytelności, która przysługiwała cedentowi względem pozwanej, jak również istnienia wierzytelności i wysokości należności dochodzonej pozwem.

Powód dołączył do pozwu kserokopię umowy o kredyt gotówkowy stanowiącą w jego ocenie dowód istnienia, wysokości i wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, jednakże nie została ona poświadczona za zgodność z oryginałem.

Tymczasem niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego a jako taka nie może stanowić źródła dowodzenia określonego faktu (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 roku III CZP 37/94, wyrok SN z dnia 27 lutego 1997 roku, III CKN 7/97, postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 1998 roku III CZ 107/98, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 stycznia 2008 roku, V ACa 816/07). Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu. Mając powyższe na uwadze, Sąd pominął wnioski powoda o dopuszczenie dowodu z kserokopii umowy kredytu gotówkowego z dnia 26 sierpnia 2008 roku. Z tych samych powodów pominął również wniosek o dopuszczenie dowodu z kserokopii zawiadomienia o cesji wierzytelności oraz wezwania do zapłaty opatrzonych datą 20 lutego 2018 roku

Niepoświadczona odbitka ksero jest co najwyżej środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron (art. 74 § 2 k.c.), jednakże powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedstawił stosowanej inicjatywy w tym zakresie.

W tym stanie rzeczy brak jest zatem dowodów, z których wynikałaby wysokość należności dochodzonej pozwem, jak i termin jej płatności oraz wymagalność świadczenia. Nie ma zatem żadnej możliwości zweryfikowania zarówno kwoty należności głównej, jak i odsetek wskazanych w uzasadnieniu pozwu. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem, a wynikająca z umowy zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Dlatego też wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem oraz jej nabycie przez powoda na podstawie umowy zawartej dnia 2 lutego 2018 roku powództwo na podstawie art. 6 k.c. zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., dn. (...)